

200706403/1.

Datum uitspraak: 15 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/9997 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 10 augustus 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 augustus 2007, verzonden op 14 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 14 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

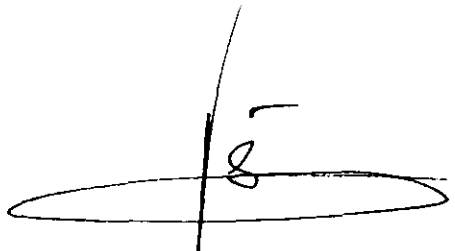
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 oktober 2007

210.

Verzonden: 15 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AF-SCHRIFT

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen

Sector Bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/9997 ONBDTN A S2

Uitspraak: 10 augustus 2007

inzake:

geboren
van Sierraleonse nationaliteit,
IND dossiernummer: 0203.14.8128,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. H.J. Janse, advocaat te Groningen,

tegen:

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. I.C. aan 't Goor,
ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

Procesverloop

Op 14 maart 2002 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 22 augustus 2002 de aanvraag ingewilligd en aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, met ingang van 14 maart 2002, geldig tot 14 maart 2005.

Op 11 januari 2005 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 gedaan.

Bij beroepsschrift van 28 juli 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op deze aanvraag.

Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, van 25 september 2006 met zaaknummer Awb 06/36582 is het beroep gegrond verklaard, de beschikking zoals bedoeld in artikel 6:2, aanhef en onder b, Awb vernietigd en verweerder opgedragen op binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een beschikking op de aanvraag te geven.

Bij beschikking van 9 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen op grond van artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

Zaaknummer: AWB 07/9997 ONBDN A S2

2

Bij beroepsschrift van 6 maart 2007 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking.

De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 7 augustus 2007. Eiser is daarbij niet in persoon verschenen. Partijen hebben zich doen vertegenwoordigen door hun gemachtigde.

Motivering

Feiten en standpunten van partijen

Eiser heeft ter ondersteuning van bovengenoemde aanvragen, kort samengevat, het volgende naar voren gebracht. Eiser is afkomstig uit en behoort tot de Mandingo-stam. Op 4 januari 1999 werd hij samen met zijn vader onderweg naar overvallen door rebellen van het Revolutionary United Front (RUF). Zijn vader werd daarbij vermoord. Eiser werd door de rebellen meegenomen naar hun kamp, alwaar hij gedurende drie jaren werd opgesloten in een hut. Tijdens de eerste zes maanden werd eiser mishandeld en gemarteld. Uiteindelijk heeft een rebellenkapitein eiser geholpen het kamp te verlaten omdat eiser werd bedreigd met de dood. Na zijn ontsnapping is hij illegaal aan boord van een schip gegaan en daarmee naar Nederland gereisd, alwaar hij medio februari 2002 aankwam.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

Verweerder heeft het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit op 16 september 2002 beëindigd nu uit het ambtsbericht van 8 juli 2002 (kenmerk: DPV/AM-754474) is gebleken dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone in het algemeen is verbeterd. Met de afschaffing van het beschermingsbeleid, hetwelk door de Tweede Kamer is goedgekeurd, is de grond waarop aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, vervallen, hetgeen een reden is voor afwijzing van de onderhavige aanvraag. Voorts bestonden er volgens verweerder ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel op de zogenaamde d-grond van artikel 29 Vw 2000, geen andere, in dat artikel genoemde gronden om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Verweerder is tevens van mening dat de oprechtheid van het asielrelaas van eiser op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas nu hij ter staving van zijn aanvraag toerekenbaar geen reis- of identiteitspapieren, documenten of bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag om toelating.

Volgens verweerder heeft eiser zowel innerlijke als met openbare bronnen (deelambtsbericht RUF van maart 2004 met kenmerk: DPC/AM-795223) tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de leiding van het rebellenkamp. Voorts kan niet worden aangenomen dat eiser - die ruim drie jaar bij de rebellen stelt te hebben verbleven - niet in staat is te verklaren hoeveel rebellen er (bij benadering) in het rebellenkamp verbleven. Verder is het bevreemdingwekkend dat eiser niet in staat is gebleken te verklaren over de codetermen die de rebellen gebruikten voor het aanvallen van een dorp of voor een diamant.

Zaaknummer: AWB 07/9997 ONBDN A S2

3

Daarnaast kan eiser slechts summier verklaren over de uiterlijke kenmerken van de rebellen. Voorts valt niet in te zien dat de rebellenkapitein eiser heeft gehopen te ontsnappen zonder hiervoor enige tegenprestatie te verlangen. Gelet op het voorgaande acht verweerder het asielrelaas niet geloofwaardig.

De veranderde situatie in Sierra Leone kan niet leiden tot een andere dan voornoemde beoordeling van de geloofwaardigheid van de door of namens eiser aangevoerde feiten en omstandigheden.

Voor toekenning van een verblijfsvergunning op grond van art. 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 bestond ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning, gelet op het voorgaande, geen grond. Volgens verweerder zijn het asielrelaas van eiser en de overige thans bekende feiten en omstandigheden, afgezet tegen de algemene ambtsberichten van Sierra Leone van 3 oktober 2000, 28 september 2001, 8 juli 2002, 31 juli 2003, 4 maart 2004, 25 april 2005 en 28 juni 2006 geen redenen om aan te nemen dat eiser op dit moment wel in aanmerking komt voor een asielgerelateerde verblijfsvergunning.

Uit voornoemde ambtsberichten blijkt dat in Sierra Leone een doorbraak in het vredesproces op gang is gekomen sinds 2 mei 2001. Het ingezette staakt-het-vuren van het akkoord van Ajuba van november 2000 hield stand en de ontwapening van strijders van het RUF, CDF en AFRC/ex-SLA werd grotendeels voltooid. Verder blijkt uit de ambtsberichten dat vele ex-rebellen sinds de start van het ontwapeningsprogramma hun wapens hebben ingeleverd en zijn gedemobiliseerd. Voorts wordt vermeld dat de UNAMSIL in alle districten van Sierra Leone aanwezig is en de overheid voortgang heeft geboekt bij de uitbreiding van haar gezag naar de gebieden die eerder door het RUF werden beheerst. Op 18 januari 2002 is de oorlog officieel geëindigd en sinds eind 2002 heeft de regering van Sierra Leone zijn autoriteit over het gehele land hersteld. Bovendien blijkt uit genoemde ambtsberichten dat de ontwikkelingen in het vredesproces een aanzienlijke verbetering van de mensenrechtensituatie in het land tot gevolg hebben gehad. Er zijn geen aanwijzingen dat het leger en de politie in de verslagperiode ernstige mensenrechtenschendingen hebben gepleegd. Eveneens blijkt dat terugkeer in de samenleving van ex-rebellen en degenen die met hen verbonden waren (ook door rebellen ontvoerden) plaatsvindt.

Eisers verklaring dat hij bij terugkeer vreest voor zowel de burens als de autoriteiten wordt dan ook niet door gevolgd. Gelet op het vorenstaande kan van een causaal verband tussen de gestelde problemen en de gestelde klachten die duiden op een post-traumatische stressstoornis - nog daargelaten dat deze niet middels bescheiden is onderbouwd - geen sprake zijn, aldus verweerder.

Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder zijn asielrelaas ten onrechte als ongeloofwaardig heeft geoordeeld. Bij een correcte beoordeling had aan eiser (zowel ten tijde van de verleende vergunning als in de huidige situatie) een verblijfsvergunning op de c-grond behoren te zijn verleend. Volgens eiser viel (en valt) hij onder het traumataleld. Eiser is nog altijd getraumatiseerd door de gebeurtenissen, zodat aan hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 Vw 2000 dient te worden verleend. Ten onrechte wordt dan ook door verweerder gesteld dat er geen causaal verband zou zijn aangetoond tussen het trauma en de redenen voor het vertrek uit het land van herkomst. Volgens eiser dient verweerder aan te tonen dat hij niet langer is getraumatiseerd.

Eiser is van mening dat verweerder in de bestreden beschikking ten onrechte niet is ingegaan op de opmerkingen in de zienswijze, die hier als herhaald en ingelast moet worden beschouwd, over de onredelijkheid van het tegenwerpen van een gebrek aan kennis over de reisroute.

Zaaknummer: AWB 07/9997 ONBDN A S2

4

Eiser is tevens van mening dat het oordeel van verweerder dat van eiser in redelijkheid mag worden verlangd dat hij bij zijn aanvraag een identiteitsdocument behoorde te overleggen, de redelijkheidstoets niet kan doorstaan. Voorts heeft verweerder het tegenwerpen van het ontbreken van een identiteitsdocument onvoldoende gemotiveerd; immers in de beschikking wordt simpel gesteld dat eiser een jaar de tijd heeft gehad om een (bij wet verplichte) nationale identiteitskaart aan te vragen, zodat het voor rekening en risico van eiser komt dat hij een dergelijke kaart niet heeft overgelegd. Dat oordeel kan volgens eiser in redelijkheid niet in stand worden gelaten, omdat hij in de bewuste periode bij de rebellen verbleef zodat hij niet in staat was een dergelijk document aan te vragen. Verder blijkt uit het ambtsbericht dat de wettelijke verplichting in de praktijk in Sierra Leone niet blijkt te werken. Zo blijkt dat de in 2001 van start gegane fase van het verschaffen van identiteitsdocumenten aan burgers in 2006 nog steeds niet is afgerond. Overigens wordt er sinds december 2004 geen identiteitsdocument meer afgegeven wegens beëindiging van het contract met het daarvoor ingeschakelde bedrijf.

Eiser stelt zich voorts op het standpunt dat zijn asielaanvraag ten onrechte als ongeloofwaardig is beoordeeld en dat hij geen tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd. In dit verband is van belang dat het er de schijn van heeft dat verweerder bepaalde passages uit het deelambtsbericht over de RUF van maart 2004 ter staving van zijn stellingen gebruikt, zoals het hem uitkomt. Echter wegens de veelvoorkomende drogery van gevangenen kan van hen geen gedetailleerde beschrijving van de omstandigheden in het rebellenkamp worden verlangd. Eiser had voorts geen enkele invloed op de gedragingen van de rebellenkapitein en kan dus enkel zijn vermoedens ten aanzien daarvan uiten. Niet kan worden ingezien dat deze vermoedens op voorhand waardeloos zijn, zoals verweerder stelt, aldus eiser.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

Gelet op het Koninklijk Besluit van 22 februari 2007 (nr. 07.000660, Stcrt. 2007, 41) en gelet op de portefeuillevindeling, zoals vastgesteld tijdens de constituerende vergadering van 22 februari 2007 van het op diezelfde dag beëdigde kabinet, is de Staatssecretaris van Justitie verantwoordelijk gesteld voor het beleidsterrein Vreemdelingenzaken. Daar waar in deze uitspraak voor wat betreft de periode van 14 december 2006 tot 22 februari 2007 wordt gesproken van verweerder dient te worden bedacht dat hiermede wordt bedoeld de Minister van Justitie en voor wat betreft de periode tot 14 december 2006 de (voormalige) Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Koninklijk Besluit van 14 december 2006 (nr. 06.004621, Stcrt. 2006, 247). De handelingen en besluiten van voornoemde Ministers dienen rechtens te worden toegerekend aan de Staatssecretaris van Justitie.

In deze procedure dient te worden beoordeeld of de bestreden beschikking toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

Verweerder heeft de aan de bestreden beschikking ten grondslag liggende aanvraag afgewezen op de grond genoemd in artikel 34 in verbinding met artikel 32, eerste lid, onder c, Vw 2000. Uit het samenstel van deze bepalingen volgt dat verweerder de aanvraag slechts kan afwijzen als op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 afloopt, de grond voor verlening van die vergunning is komen te vervallen. Van deze bevoegdheid maakt verweerder geen gebruik indien zich een andere grond voor verlening voordoet. Aldus heeft verweerder een dubbele toetsing uitgevoerd in die zin dat hij heeft beoordeeld of er sprake was van een andere grond voor verlening van

Zaaknummer: AWB 07/9997 ONBDN A S2

5

een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op het moment van vervallen van de geldigheidsduur van die vergunning en op het moment van het nemen van de eerste beschikking, waarbij geen vergunning werd verleend op de a-, b- of c-grond maar wel op de d-grond. De rechtbank acht dit een juist toetsingskader.

Bij uitspraak van 26 februari 2003 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: de Afdeling) (JV 2003/140) het beleid van verweerder, zoals neergelegd in de brief van 16 september 2002, op grond waarvan het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit is beëindigd, gesanctioneerd.

Gelet hierop heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de terugkeer van afgewezen asielzoekers naar Sierra Leone niet van bijzondere hardheid is en terecht en op juiste gronden heeft geconcludeerd dat de grond van verlening van de verblijfsvergunning is komen te vervallen. Eiser heeft dit niet betwist.

Met betrekking tot artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt.

Verweerder heeft het standpunt ingenomen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. De rechtbank ziet zich derhalve gesteld voor de vraag of verweerder in redelijkheid tot dit standpunt kon komen.

De enkele verwijzing, door eiser, naar de zienswijze zonder daarbij aan te geven in welk opzicht verweerders reactie daarop in de bestreden beschikking te kort schiet is onvoldoende om te spreken van een grond waarop de rechtbank moet ingaan.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Volgens bestendige jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling pleegt verweerder het relaas van de asielzoeker en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoen.

Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 Vw 2000 en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan. Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de naar voren gebrachte feiten behoort ook de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas, daaronder begrepen het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens, primair tot de verantwoordelijkheid van verweerder.

Niet in geschil is dat eiser geen documenten ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute heeft overgelegd.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser verwijtbaar geen identiteitsdocument, dat blijkens het ambtsbericht over de situatie in Sierra Leone van 25 april 2005 (DPC/AM-873436) voor iedere burger vanaf zestien jaar en ouder verplicht is gesteld, heeft overgelegd. In de door eiser geschetste omstandigheden ziet de rechtbank geen redenen voor de conclusie dat eiser in het geheel niet in de gelegenheid is geweest om zo'n document aan te vragen. Te meer niet nu verweerder redelijkerwijs het gestelde verblijf van eiser bij de rebellen niet geloofwaardig heeft hoeven te achten. Voorts heeft eiser onvoldoende concrete aanknopingspunten gegeven voor twijfel aan de inhoud en/of volledigheid van dit als deskundigenadvies aan te merken ambtsbericht. Derhalve is eiser het ontbreken van dit identiteitsdocument toe te rekenen.

Verder is niet in geschil dat eiser geen enkel indicatief van de reis heeft overgelegd noch in staat is gebleken gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Voorts heeft eiser onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de door hem afgelegde reisroute. Immers van een meerderjarig en geschoold persoon die heeft verklaard van Sierra Leone naar Nederland te zijn gereisd, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de naam van het schip, de vlag onder welke het schip voer en de locatie van de haven van aankomst, waartoe eiser echter niet in staat is gebleken.

Aangaande de stelling van eiser dat verweerder in de bestreden beschikking niet of nauwelijks op zijn zienswijze is ingegaan, overweegt de rechtbank dat artikel 42, derde lid, Vw 2000 niet zover strekt, dat verweerder gehouden is op elke in een zienswijze naar voren gebrachte stelling afzonderlijk te reageren. De zienswijze van eiser is voor een belangrijk deel louter een herhaling van wat hij bij het nader gehoor heeft verklaard en waarop verweerder in het, in het besluit ingelaste, voornemen heeft gereageerd. Voor zover in de zienswijze geen sprake is van herhaling, heeft verweerder daarop afzonderlijk in het besluit gereageerd. Onder deze omstandigheden ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder in het besluit onvoldoende is ingegaan op de zienswijze van eiser.

Derhalve heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reispapieren, documenten of bescheiden, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen.

Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 aan eiser heeft kunnen tegenwerpen.

Zaaknummer: AWB 07/9997 ONBDN A S2

7

Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser zowel innerlijke als met openbare bronnen (het deelambtsbericht RUF van maart 2004) tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de leiding van het rebellenkamp.

Verweerder heeft zich tevens in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het bevreemdingwekkend is dat eiser - die ruim drie jaar bij de rebellen stelt te hebben verbleven - geen verklaringen kan afleggen over het aantal in het kamp verblijvende rebellen alsmede over de codetermen die de rebellen gebruikten voor het aanvallen van een dorp of voor een diamant en dat eiser slechts summiere verklaringen heeft afgelegd over de uiterlijke kenmerken van de rebellen.

Verweerder heeft zich verder in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring van eiser dat de rebellenkapitein hem heeft geholpen te ontsnappen zonder hiervoor enige tegenprestatie te verlangen.

Deze standpunten heeft eiser in beroep niet of onvoldoende weerlegd.

Eisers argument dat van hem niet kan worden verlangd om gedetailleerde verklaringen af te leggen wegens de drogering van de gevangenen en de rebellen, doet aan het vorenstaande niet af aangezien niet is gebleken dat eiser bij voortduring in een staat verkeerde die het hem onmogelijk maakte om achteraf een gedetailleerd en consistent relaas af te leggen.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert.

Mitsdien heeft verweerder zich zowel ten tijde van de verleende verblijfsvergunning als ten tijde van de bestreden beschikking in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat aan de afgelegde verklaringen van eiser en het toerekenbaar niet overleggen van reisbescheiden en documenten de conclusie moet worden verbonden dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, zodat aan een inhoudelijke beoordeling daarvan kon worden voorbij gegaan.

Derhalve heeft verweerder in redelijkheid ook geen geloof kunnen hechten aan de verklaringen van eiser omtrent de gewelddadige dood van zijn vader en zijn verblijf bij de rebellen en de aldaar ondergane mishandelingen. Van een causaal verband tussen het gestelde trauma en de redenen voor het vertrek uit het land van herkomst kan dan ook geen sprake zijn.

Eiser kan derhalve noch ten tijde van de verleende vergunning noch op het moment van de bestreden beschikking aan één der in artikel 29, eerste lid, Vw 2000 vermelde inwilligingsgronden een aanspraak op een verblijfsvergunning ontleen.

Hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd, kan evenmin leiden tot vernietiging van de bestreden beschikking.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Zaaknummer: AWB 07/9997 ONBDN A S2

8

Beslissing

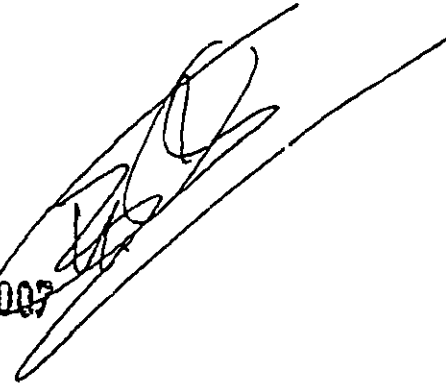
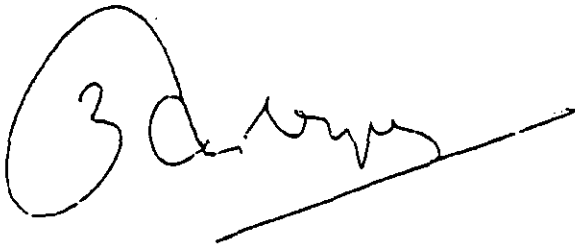
De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, Vw 2000 één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. O.J. Bosker, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 10 augustus 2007 in tegenwoordigheid van B. de Vogel, griffier.

Afschrift verzonden op: 14 AUG 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

van der Toorn
advocaten

mr. drs. A. van der Toorn *
mevr. mr. J.H.M. Handring
mevr. mr. S.H.M. Skrotzki

advocaten en procureurs

Bezoekadres:
Willem II singel 72
Roermond

Correspondentieadres:
Postbus 71 6040 AB Roermond

Tel. 0031(0)475 - 38 41 11
Fax 0031(0)475 - 38 41 15
E-mail: contact@vandertoornadvocaten.nl
Internet: www.vandertoornadvocaten.nl

Derdenrekening SNS Bank 87.84.70.301

De voorzitter van de afd. Rechtspraak
Van de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-Hertogenbosch

ROERMOND, 6 september 2007

Inzake: /IND
Ons kenmerk: 2007.001402.0001
Uw kenmerk: 07/9997

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4761-C = 6 SEP 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geachte heer, mevrouw,

Wij zenden u het bijgaande zonder begeleidend schrijven toe. Het aangekruiste item is van toepassing.

- X Ter kennisname het appèlschrift d.d. 6 september 2007 inclusief productie 1.
- ☐ Ik verzoek u een afspraak met mij te willen maken
- ☐ Gaarne telefonisch contact opnemen
- ☐ Gaarne per omgaande schriftelijk commentaar
- ☐ Volgens afspraak d.d.
- ☐ Naar aanleiding van uw brief c.q. telefoongesprek d.d.
- ☐ Met verzoek voor betaling zorg te dragen
- ☐ Met verzoek dit na kennisneming te retourneren
- ☐ Met verzoek om commentaar
- X Ter verdere afhandeling

Vertrouwend u hiermede voldoende te hebben ingelicht, inmiddels verblijft,

Met vriendelijke groet,

A. van der Toorn

RAADPLEGING ALLEEN OP AFSpraak

DE NEDERLANDSE COMMISSIE
ADVOCATEN

De onze dienstverlening is de
klachten- en Geschillenregeling Advocatuur van toepassing

Van der Toorn advocaten is een handelsnaam van Van der Toorn advocatenpraktijk B.V., Postbus 71, 6040 AB Roermond, K.v.K. Roermond 13001775. OTW nr. NL 0518.26-445-B-06.
* Lid van de VAVN en van de Nederlandse Vereniging van Strafrechtsadvocaten.

De aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag waarna de afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering aanspraak geeft, vermeerderd met het eigen risico onder de verzekering.
Bij opzet of bewust roekeloosheid van de advocaat geldt de beperking niet. Een kopie van de huidige polis met voorwaarden ligt ter inzage bij het secretariaat te Roermond.
Van toepassing zijn de algemene voorwaarden van van der Toorn advocaten. Zie www.vandertoornadvocaten.nl.

ROERMOND, 6 september 2007

Inzake: IND

Ons kenmerk: 2007.001402.0001

Uw kenmerk: 07/9997

Aan
De voorzitter van de afd. Rechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

per gewone post en telefax 070-3651380

APPELSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 6 SEP 2007	
ZAAK:	
AAN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Betreft: hoger beroep inzake AWB 07/9997

Naam:
Geboren:
Verblijvende:
Land van herkomst: Sierra Leone
IND nummer: 0203.14.8128

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer _____ hierna te noemen appellant, geboren op _____
Sierraleonse nationaliteit en verblijvende te _____ te dezer zake woonplaats
kiezende aan de Willem II singel 72 - 72a te 6041 HV Roermond (correspondentie-
adres postbus 71, 6040 AB Roermond) ten kantore van mr.drs. A. van der Toom, die
verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit be-
roep en als gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging heeft op 11 januari
2005 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde
tijd ingediend, welke aanvraag bij beschikking van 9 februari 2007 door de toenmali-
ge Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie is afgewezen. Op 6 maart 2007 is
namens appellant een beroepschrift tegen voornoemd besluit ingediend. Het beroep is
ter zitting van 7 augustus 2007 behandeld. Bij uitspraak van 10 augustus 2007, ver-
zonden op 14 augustus 2007 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen het beroep ongegrond verklaard (productie 1). Appellant kan zich met deze uit-
spraak niet verenigen en stelt hierbij hoger beroep in.

Dit appelschrift berust op de navolgende grieven:

-2-

Grief 1: strijd met het recht en/of de zorgvuldigheid

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellante verwijtbaar geen identiteitsdocumenten heeft. Appellant kan zich in dit oordeel niet vinden. Het kan naar de mening van appellant best zo zijn dat er voor 16-jarige en ouderen een verplichting gold een identiteitsdocument te hebben doch dat uit het ambtsbericht ook valt af te leiden dat die verplichting in de praktijk niet werkte. Nu in hetzelfde ambtsbericht melding wordt gemaakt van het feit dat er een verplichting geldt en feitelijk gelijktijdig wordt medegedeeld dat die verplichting in de praktijk niet werkt, kan naar de mening van appellant het ontbreken van een identiteitsbewijs op die grond hem dan ook niet verweten worden. Het feit of het asielreclaus van appellant in dit verband nu wel of niet geloofwaardig wordt geacht, doet daar naar de mening van appellant niets aan af.

Grief 2: strijd met het recht en/of de zorgvuldigheid

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat appellant onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door hem afgelegde reisroute. Appellant merkt hier omtrent op dat hij voor dat hij aan boord van het schip ging, nog nimmer op een schip was geweest. Wat door de rechtbank als eenvoudige zaken wordt aangemerkt, betekent geenszins dat dit voor appellant eveneens eenvoudig is. Appellant geeft aan dat wanneer je nog nooit op een (zee)schip bent geweest, je ook niet kan weten waar de naam van het schip "staat", waar de vlag hangt. Dit nog los van de vraag of appellant kan weten welke vlag bij welk land hoort. Appellant is van mening dat hem ten onrechte het verwijt wordt gemaakt dat hij onvoldoende zou hebben meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute.

Grief 3: strijd met het recht en/of de zorgvuldigheid

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het bevreemdingwekkend is dat appellant slechts summiere verklaringen over het rebellenkamp kan afleggen. Appellant handhaaft zijn eerdere stellingen dat hij tijdens zijn verblijf in het kamp is gedrogeerd. Door deze voortdurende drogering kan appellant zich niet meer herinneren dan hij bij herhaling heeft verklaard.

REDEN WAAROM,

Appellant U edelachtbare verzocht de bestroden uitspraak te vernietigen.

Gemachtigde,

